

ДО

КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД

НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

С Т А Н О В И Щ Е

ОТНОСНО: Искането на 53 народни представители от XXXVIII Народно събрание за установяване противоконституционността на §35, ал.3 и ал.4 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за държавния бюджет на Република България за 1999г./ДВ,бр.155/29.12.1999г./

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С определение от 16.11.1999г. по к.д.№14/1999г. Конституционния съд е допуснал искането на групата народни представители за разглеждане по същество.

С оглед дадената ни възможност представя ме писмено становище по посоченото конституционно дело.

С искането ,предмет на настоящото конституционно дело, се поставя въпроса за конституционносъобразността на текстовете на §35, ал.3 и ал.4 от ПЗРЗБРБ за 1999г. Следователно в своето решение Конституционния съд следва да се произнесе за съответствието с Конституцията на посочените законови разпоредби. Без правно значение, в настоящото производство, е факта на икономическата целесъобразност/ако е налице такава/ или решения на обикновените съдилища по реда на Търговския закон.

Те, последните не биха могли да санират противоречие с основния закон на републиката и тяхната преценка е предмет на друго производство и друга правна компетентност.

Както посочихме в своето искане до КС държавата не би могла едностранно, със закон, да определи размера на дължимото между трети лица или да замести, без съгласието на кредитора длъжника в неговия дълг. Без правно значение, за този спор, е факта дали отношенията в едно производство по несъстоятелност се развиват по предвидената в Търговския закон процедура.

Законите за държания бюджет на Република България съдържат публичноправни норми. Те нямат за предмет регулиране на определена стопанска дейност на частноправни стопански субекти/Решение №11 по к.д.№14/95г. на Конституционния съд/.

Държавния бюджет е финансовия план на държавата. По тази причина и съдът прави посочения извод.

С още по -голяма сила този извод се отнася за случаите, когато стопански субекти са постигнали съгласие/ако предположим, че е налице договор м/у "Плама-АД и нейните кредитори-банките в несъстоятелност/. В резултат на преговори и като израз на свободата на договаряне, в рамките определени от действащото право, е постигнато съгласие отношенията да бъдат уредени по силата на договор, който те преценяват, като полезен за тях. Тази съгласувана воля на страните по един договор за да произведе действие не се нуждае от санкция на държавата, още повече чрез Закона за държавния бюджет.

Нормативната уредба на обществените отношения има друго предназначение. Свободата на договаряне и частната собственост са грижа на държавата, дотолкова, доколкото тя трябва да ги гарантира, а не да се вмества във волята на частните гражданскоправни субекти. Това е валидно независимо от значимостта на обществения интерес.

В обществен интерес е държавата да спазва законодателството което самата тя е създала, а не по съображения за защита на частната собственост да създава законодателство в противоречие на Конституцията.

Действащото законодателство дава достатъчна възможност страните да уредят отношенията на основата на договор, такъв какъвто те преценят, че трябва да бъде.

Наличието на договор между страните за уреждане на насрещните им задължения е единствената правна възможност за законосъобразно и конституционносъобразно, в конкретния казус, уреждане на техните отношения. Безспорно разбирането на държавата е друго, като се има предвид Споразумението за уреждане на задълженията на "Плама" АД от 26.10.1998г., в точка 7 на което държавата, чрез МФ декларира, **"че ще предприеме необходимите законови действия за уреждане вземанията на банките кредиторки, намиращи се в производство по несъстоятелност."** Този текст недвусмислено сочи разбирането и волята на държавата да регламентира със закон тези отношения, което и тя е сторила със Закона за държавния бюджет за 1999г.

Прилагаме текста на посоченото споразумение и молим да го приемете като доказателство.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

В настоящото производство Вие следва да прецените конституционността на две разпоредби, които произвеждат действие през продължителен период от време.

Вие сте имали възможност да обсъдите този въпрос с Решение №22 по к.д. №25 от 1999г., като сте приели, че: "С влизане в сила на решението на съда, с което законът се обявява за противоконституционен, се обезсилва неговото действие. Това е пряка и непосредствена последица от решението на съда и на конститутивното му действие. С влизането в сила на решението на Конституционния съд, с което се обявява за противоконституционен закон, който отменя или изменя действащ закон, се отменява не само неговото

действие и създадената от него правна уредба занапред, но и отменителното му действие спрямо предходния действащ закон."

В конкретния случай, няма предходен закон, който да е уреждал тези отношения между посочените субекти. Наред с това отмяната на разпоредбите, посочени в искането до КС, няма да създаде законова празнота-отношенията между кредиторите и техните длъжници ще се уредят по правилата на действащото законодателство.

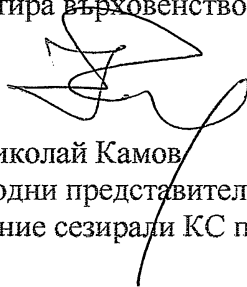
Това означава, че ще следва да се прилагат разпоредбите на ЗЗД и ТЗ при уреждане отношенията между акционерно дружество "Плама", държавата и търговските банки по отношение встъпването в дълга и прихващането на насрещните им задължения.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Като имаме предвид гореизложеното, поддържаме отправеното до Вас искане на основание чл.149, ал.1, т.2 във връзка с чл.150, ал.1 от Конституцията за обявяване противоконституционността на разпоредбите на §35, ал.3 и ал.4 от Преходните и Заключителни разпоредби на Закона за държавния бюджет на Република България за 1999г.

Отмяната на посочените разпоредби ще гарантира върховенството на Конституцията.

С уважение:

Николай Камов

София, 01.12.1999г.

За групата народни представители от XXXVIII
Народно събрание сезирали КС по к.д.№14/99г.